

THIÊN - THAI

Số 14

LÃO - HIỆP

3

XU

DEPT LÉRAL
INDOCHINE

22201

Thư và mandat
gửi cho
M. TÔ-CHÂN-NHƯ

TRẦN-TUẤN-KHẢI thuật

TAM-HỮU XUẤT-BẢN-CỤC

135, Phố hàng
Buồm — HANOI
Giấy nói : 645

8ⁿ 2313

— Hiền-khế có biết Thiên-thai lão-hiệp là người nào hay không? Kỳ-thái-Anh ngần người nghĩ ngợi một lát rồi đáp :

— Tôi nghe cái tên cũng quen quen, nhưng không nghĩ ra là đã gặp ở đâu...

Chàng vừa nói dứt lời, thì Phùng-thiết-Hán vội nói tiếp lên rằng :

— Ông cụ này là một tay lão-hiệp tu-hành ở núi Thiên-thai, năm nay đã sống tới bốn năm trăm tuổi, mà đạo pháp thì thực là cao diệu vô cùng. Ngày trước tôi còn theo học ở giáo-chủ tôi, vẫn thường nghe thấy giáo-chủ nhắc tới tên của ông ta, nhưng chưa từng gặp mặt bao giờ... Ngày nay không biết vì sao mà ông cụ lại lần mò đến đây, rồi lại lưu-giản ở đây như thế? Chẳng hay là lệnh tôn-ông và lệnh-tỷ lại bị đồ đảng ông ta bắt đem đi đâu đó cũng nên...

Kỳ-thái-Anh nghe tới đó, thì sịch nhớ ra và bảo Phùng-thiết-Hán rằng :

— Phải rồi, chính ông cụ này là Tiêu-dao đạo-nhân, biệt hiệu gọi là Thiên-thai lão-hiệp mà sư-phụ tôi vẫn thường kể truyện xưa nay. Theo lời sư-phụ tôi nói, thì Tiêu-dao đạo-nhân là một vị đạo cao đức trọng, tu-hành đã mấy trăm năm, có nhiều pháp-thuật cao-cường, mà sư-phụ tôi vẫn thường xưng là bậc sư-tổ xưa nay. Nhưng nếu quả có phải là ông cụ ấy thực, hay hoặc là đồ đảng của ông cụ ấy nữa, thì cũng không có khi nào lại rõ rai quàng xiên mà đi bắt cóc người ta như thế?... Việc này không khéo lại có kẻ nào thù oán phái học Thiên-thai mà làm ra, để cho đôi bên gây truyện cũng nên?

Phùng-thiết-Hán nghe nói cũng hơi có lý, bèn bảo Kỳ-thái-Anh rằng :

— Nếu vậy thì chi bằng chúng ta hãy chia nhau đi mỗi người một ngả mà theo rồi tung-tích xem sao, rồi sáng mai có thể nào sẽ về đây báo tin cho nhau cùng biết.

Kỳ-thái-Anh khen cho là phải, bèn vội vàng quay về bên phòng, cùng nhau thay đổi quần áo dạ-hành, ai nấy đều dắt

sẵn khí-giới trong mình rồi mới chia tay mỗi người mỗi ngã để tìm. Phùng-thiết-Hán thì đi về phía đông phía nam, còn Thái-Anh thì đi sang phía tây phía bắc hẹn nhau cứ đến gà gáy gần sáng, thì lại trở về hàng đó để cùng gặp nhau.

Về phần Kỳ-thái-Anh, một mình quay ra đi, khỏi địa hạt Quảng-xương chừng dặm mười dặm, thì tới một khu rừng rậm rạp bao la, xung quanh không có một làng xóm nào ở miền gần đó. Chàng ta thấy vậy khâm nằm nghĩ thầm trong bụng :

« Khu rừng này không biết thuộc về địa hạt nơi nao, nhưng trông cái vẻ rộng rãi um tùm như vậy, không khéo có bọn cường đạo hay lẫn lút ở đây cũng nên. Vậy ta thử lần vào trong giữa khu rừng, tóm được đũa nào là ta bắt lấy tra hỏi thì tất có thể dò được mối manh... »

Chàng nghĩ như vậy bèn xăm xăm vạch cây rẽ lá đi thẳng vào giữa khu rừng.

Bấy giờ vào khoảng nửa trống canh tư, trời tuy im lặng không mưa không gió, song gặp ngay vào cử đầu tháng, cho nên trăng sao vắng ngắt, khắp trời không có một ánh sáng soi ra. Gia rĩ trong đám rừng cây tốt rậm, bị những cành lá um tùm che khắp phía trên, làm cho đường lối đi vào, càng sâu lại càng mờ mịt, không tài nào trông rõ được đường.

Kỳ-thái-Anh một mình thui-thủi lặn lội qua đám lau lách chông gai, thẳng vào phía trong, trong bụng vẫn hăm hở thể nào cũng lần mò được tới sào huyết quân dân mà tìm cho ra gia quyến.

Nhưng không ngờ chàng đi một lúc lâu lâu, thì bỗng thấy ở giữa khu rừng lại có một nơi phẳng phiu nhẵn nhụi tựa như lối người đi lại đã nhiều. Chàng thấy vậy trong bụng lại càng đoán chắc trong đó phải có sào huyết quân dân, bèn cố hăm hở đi thẳng mãi vào. Đương khi chàng đi, trong bụng nghĩ chăm chăm về việc cứu cha cùng chị cho nên cũng không để ý đề phòng. Thì chợt đầu chàng ta loạng choạng vấp ngay phải một cái giây buộc chắn ngang đường, rồi ngã dúi sầm ngay xuống, không sao mà gượng lại được. Vừa hay khi ấy, thì thấy ở hai

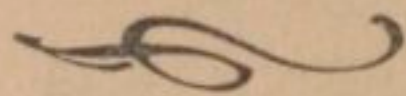
bên rừng cây bông có bốn người đồ sẵn ngay ra, cầm bốn đầu giây ở dưới mặt đường giật riết thật mạnh làm cho trời gò ngay lấy chân tay Thái-Anh lại. Thái-Anh hăng máu toan cựa đứng lên, thì lại bông thấy có 4 người to béo lực-lưỡng nữa, đồ xô ngay ra hợp sức nhau lại, đè chặt Thái-Anh xuống đất.

Đoạn rồi một người trong bọn tám người kia, ra dáng vui cười hớn hở mà bảo nhau rằng:

— Nữ trại-chủ ta khéo biết, thế nào đêm hôm nay bọn nó cũng có người lần mò tới đây. Ai ngờ quả nhiên đúng như thế thực. Vậy chúng ta phải lấy giây gân hồ trời cho kỹ lại, rồi khiêng về để nộp trại-chủ...

Bảy người kia nghe nói đều à lên khen phải, liền xúm nhau vào lấy giây gân hồ trời gò tứ túc Kỳ-thái-Anh, rồi cùng nhau khiêng thẳng ngay đi.

*Khôn ngoan tài giỏi mấy mươi,
Lỡ cơ một chút ở đời cũng nguy.
Thế-gian mấy bậc tiên-tri,
Việc đời cần-thận từng li mới là.*

HỒI THỨ MƯỜI HAI

*Chốn rừng sâu, anh hùng thoát nạn,
Nơi đất khách, nghĩa-sĩ thiết thân.*

Kỳ-thái-Anh bị bọn chúng trời chặt khiêng đi, chàng dùng hết sức lực để toan cựa ra, nhưng cũng không sao cựa được. Bất đắc dĩ chàng ta đành chịu phép nhắm mắt, để mặc cho chúng hành động tự do.

Trong khi ấy bọn kia vừa khiêng Thái-Anh đi, vừa ra dáng hớn hở đắc chí bàn tán với nhau. Một anh cười ha hả nói to lên rằng:

— Đây, anh Ngụy-Tam, anh tưởng tôi đoán có dối hay không? Tôi đã bảo ngày nay tôi máy mắt bên phải, thế nào

cũng vớ được con bò lạc, đem về để hiến nữ chủ-trại... ai ngờ quả như thế thực không sai. Có thể các anh mới biết tôi đoán là thần tình nhé...

Người ấy nói tới đó, thì thấy tiếng Ngụy-Tam tắc lưỡi mà nói tiếp ngay lên :

— Thôi, ai còn lạ gì anh Ngũ-trường-Thiết nữa ! Chả có thể nữ chủ-trại lại vẫn tin dụng anh hơn tất cả mọi người xưa nay. Chỉ tiếc vì một nỗi anh vào đảng phái trong giáo Hồng-liên này muộn quá, nếu không thì anh cũng đã chẳng kém gì những bậc giáo chủ kia rồi.

Nói tới đó lại vỗ tay cười à lên với nhau một lúc.

Kỳ-thái-Anh nghe chúng nói, nghĩ khâm nham trong bụng :

« Không khéo bọn này lại là những người trong phái Hồng-liên của Phùng-thiết-Hán vẫn theo hồi trước... Nếu vậy thì rất là nguy-hiểm cho ta ! Cứ theo lời Phùng-thiết-Hán thuật với ta, thì những người trong giáo phái Hồng-liên toàn là những hạng đạo tặc dâm dăng xưa nay không biết kiêng nể một việc gì mà không dám làm. Nay nếu gặp vào những tay này thì phỏng sống làm sao được ! »

Chàng nghĩ tới đó, lại hối-hận mình không cẩn-thận để cho lỡ mắc cơ-mưu, nhưng sự thế đã trót đi rồi, cũng không biết làm sao được nữa.

Được một lát chúng khiêng Thái-Anh tới một tòa trang trại rất là to lớn, rồi đem chàng nhốt vào một gian phòng mà bảo nhau rằng :

— Chúng ta hãy để con bò này nằm ở đây, giao mấy anh em canh lấy, rồi đợi sáng mai nữ chủ trại dậy, ta sẽ đem lên để trình.

Nói đoạn chúng bèn giao cho mấy người ở đó canh giữ, rồi kéo nhau đi ra ngoài cả. Bấy giờ Kỳ-thái-Anh nằm co một xó, trong bụng phần thì bức tức mình bị nằm trói một nơi không sao gỡ được, phần thì lo ngại phụ-thân cùng chị không biết bị người bắt đem đi đâu, bao giờ tìm kiếm cho ra. Nhân thế trong bụng bối rối băn khoăn, không sao chợp mắt được yên.

Được một lát, trời đã sáng rõ ra rồi, thì chợt thấy cánh cửa phòng giam mở tung ra, rồi có một người ăn mặc ra dáng thị nữ chạy vào báo hai người ngồi canh đó rằng :

— Nữ chủ-trại truyền lệnh đem người kia lên cho chủ-trại hỏi.

Hai tên ngồi canh ở đó nghe nói bèn chạy lại cõi trói ở chân Thái-Anh ra, để dong đi ra ngoài phòng. Bất đồ chúng vừa mới cõi được chân Thái-Anh ra thì Thái-Anh thừa thế phi cẳng đạp cho mỗi đứa một cái chệt lặn xuống đất không kịp kêu lên. Đứa thị-nữ trông thấy thế ù té toan chạy, thì lại bị Thái-Anh nhẩy chặn ra trước mặt, quay mình sẽ ầy một cái làm cho đứa thị-nữ ngã sấp hấn vào phía trong. Đoạn rồi Thái-Anh quay ngoắt ngay vào, một chân giậm lên lưng đứa thị-nữ, sẽ ngồi nghiêng mình xuống báo đứa thị-nữ rằng :

— Tôi không may bị lỡ bước vào đây, không biết chỗ này là chỗ thế nào, vậy cô em làm ơn báo cho tôi biết, sau này tôi sẽ có cách đền ơn. Nhược bằng cô không có lòng cứu tôi và không nói thật cho tôi nghe, thì cô trông gương hai tên vừa rồi, tôi quyết không khi nào lại để cho cô sống sót...

Người thị-nữ kia thấy Thái-Anh ra dáng khỏe mạnh quả quyết, thì trong bụng run run sợ sợ mà rằng :

— Thưa hảo-hán, việc này là chúng tôi theo mệnh lệnh của nữ chủ-trại chúng tôi mà phải đến đây, nếu hảo-hán giết chúng tôi thì thực là oan-uổng vô cùng.

Kỳ-thái-Anh cười nhạt mà đáp :

— Tôi đã nói rõ với cô, tôi có muốn giết cô làm gì, nhưng nữ chủ-trại đây là ai, xin cô nói rõ cho tôi được biết...

— Thưa hảo-hán, nữ chủ-trại tôi đây tên họ là gì chính chúng tôi cũng không được rõ. Chúng tôi chỉ nghe thấy những người khách khứa đến đây chơi, thường gọi chủ tôi là Thanh-diện cô-Nương và thấy nói là học trò trong phái Hồng-liên từ trước...Chủ tôi năm nay đã ngót 40 tuổi, nhưng người trông khỏe mạnh trẻ trung chẳng khác gì cô con gái mới độ 19, 20. Chủ tôi có một người thù, tên là Kim-đại-Qua, ở xa cách đây chừng 500

dặm. Anh ta đã nhiều phen lần sang quấy rối trại này, nhưng chủ tôi đều vắng nhà cho nên không ai bắt được. Nhân vậy chủ tôi mới sai đặt các cơ-quan máy-móc trong rừng, định để cạm bẫy trả thù một chuyến. Hôm nay thấy người vào báo là bắt được cừu nhân, chủ tôi rất lấy làm vui mừng định truyền lệnh đem lên moi ruột moi gan mà làm cho hả dạ .. Vậy chẳng hay chính hảo-hán đây có phải là Kim-đại-Qua, thì xin hảo-hán mau mau xa lánh chốn này, không thì khó lòng thoát nổi... Nhưng cốt nhất là hảo-hán đừng nói rằng tôi mách cho hảo-hán, nếu không thì tất là nguy-hiểm cho tôi.

Thái-Anh nghe nói nhân nghĩ ra một kế liền bảo đưa thị-nữ rằng :

— Cô thật là một người phúc đức, tôi dù đến chết cũng không dám quên ơn. Tôi ước ao rằng nếu tôi thoát khỏi chốn này thì tôi xin mang cô cùng đi một thể, không biết cô có ưng ý hay chẳng ?

Người thị-nữ ra dáng cảm động mà nói :

— Quê tôi nguyên ở địa hạt Giang-tây, cũng vì bức bách mà phải đến đây. Nếu hảo-hán có lòng tế-độ mà mang cho tôi đi thoát chốn này, thì còn gì hay hơn nữa !

Kỳ-thái-Anh cũng ra vẻ thích chí mà nói ngay :

— Nếu vậy thì tôi để cho cô dậy, cô cởi mau cái giây trói cho tôi, rồi tôi khác có cách mang cô ra thoát chốn này.

Nói đoạn liền nhắc chân ra cho người thị-nữ trở dậy, để cởi trói cho mình. Khi cởi trói vừa xong, thì sịch thấy ở ngoài cửa có tiếng quát lên rằng :

— Sao các anh mãi không thấy giải thẳng cha họ Kim lên nữ chủ-trại thế ?

Tiếng hỏi vừa dứt, thì thấy có hai người mặt mũi rất hung ác, đều cầm thanh đoản đao trong tay, phăm phăm đầy cửa đi vào. Thái-Anh trông thấy, vội đứng né ngay về một bên đợi cho hai người vào xong, liền sẵn ra cướp lấy thanh đoản đao của người đi sau, chém cho một nhát chết không kịp kêu. Người

đi trước thấy phía sau có biển, vội kêu thét lên một tiếng rồi giơ đao lên quay lại để toan chống cự. Không ngờ thanh đao chưa kịp giơ lên, thì đã bị Thái-Anh rút được thanh bảo kiếm trong lưng, lia cho một cái đút phăng hai chân, ngã lăn xuống đất. Người kia lại kêu thét lên được một tiếng nữa, thì liền bị Thái-Anh giện chân một cái rất mạnh vào ngực, chết lặng ngay đi. Đương khi ấy thì chợt thấy ở phía ngoài có một người con gái ăn mặc gọn gàng sang trọng, hai tay cầm một đôi song kiếm thoăn thoắt đi vào cửa quát hỏi lên rằng :

— Chúng bay làm gì mà kêu ầm lên thế ?

Người ấy vừa hỏi vừa bước chân vào, thì trông thấy Kỳ-thái-Anh đương cầm thanh bảo kiếm ở tay máu-me lênh-láng, mà lại có mấy tên người nhà của mình bị nằm chết lăn ra đó. Kỳ-thái-Anh đoán chắc người ấy là Thanh-diện-Nương, bèn thét ngay lên rằng :

— Ta với nhà ngươi, xưa nay không thù không oán, can chi mà nhà ngươi lại định giết ta ?

Thanh-diện-Nương cười nhạt mà nói :

— Ngươi đã bao phen vào quấy nhiễu ở trại ta đây, nay ngươi đã quên rồi hay sao ? Ngươi phải biết, những người trong phái Hồng-liên của ta, xưa nay không chịu cho ai bắt nạt được bao giờ. Ngày nay ngươi đã gặp ta đây, ngươi có tài sức gì thì cứ việc rở ra ta xem, chứ nói không cũng là vô-ích...

Nói dứt lời liền múa ngay thanh kiếm xông vào đánh thẳng Thái-Anh. Bấy giờ đưa thị-nữ đứng nấp ở bên cửa, thấy Thái-Anh bị Thanh-diện-Nương xông vào để đánh, thì sợ hãi thất thần, vội vàng chuồn đi ra mất. Kỳ-thái-Anh thì ung-dung múa thanh bảo kiếm đối địch với Thanh-diện-Nương, không hề chịu kém.

Chàng ta vừa đánh vừa lừa thế dử ra ngoài cửa, để cho rộng đường chạy thoát lấy thân. Nhưng không ngờ khi ra được ngoài cửa gian phòng ấy rồi, thì thấy kiếm pháp của Thanh-diện-Nương càng ngày càng mau thit mãi vào, không có một

lúc nào khiến cho chàng có thể thừa cơ-hội mà thoát ra đi được. Thái-Anh thấy vậy liền biến ngay kiếm pháp, múa thanh bảo kiếm loang loáng bọc kín lấy thân, rồi lăn sả ngay vào định chém dưới chân bên địch.

Thanh-diện-Nương thấy kiếm pháp của Thái-Anh cũng rất là linh-lợi, nghĩ chừng khó lòng đánh đổ ngay được. Nhân vậy nàng liền lura miếng phá đỉnh nhẩy vút ra xa một cái, rồi tay phải cầm thanh kiếm trở thẳng vào mặt Thái-Anh, trong mồm lẩm nhẩm sẽ đọc mấy câu, rồi thét lên một tiếng rất lớn. Thì liền đó thấy có một trận gió vù vù ở đầu kiếm bay ra, thổi tung cát bụi dưới đất lên, làm cho mù-mịt hẳn lại, dầu đứng sát mặt với nhau cũng không thể nào mà trông được rõ.

Kỳ-thái-Anh biết ngay đó lại là pháp-thuật của những người trong phái Hồng-liên, nghĩ thế không sao chống nổi, chàng bèn áng chừng chỗ nóc nhà gần đó nhẩy vót ngay lên, định toan chạy thoát lấy thân. Hay đâu chàng vừa nhẩy lên tới nóc nhà thì thấy trận gió kia lại vù vù đuổi theo ngay tới, cát bụi tung lên che kín khắp cả quanh mình. Chàng ta sợ hãi luống cuống, lại trông về phía ngoài cổng trang-trại, cất mình bay vót ngay lên, đánh liều đi thẳng trở ra.

Vừa hay khi đó, thì thấy ngọn gió vẫn cứ theo riết bên mình, rồi kể lại có tiếng Thanh-diện-Nương quát gọi lên rằng :

— Bớ thẳng cha họ Kim, nhà người định trốn đi đâu cho thoát khỏi tay ta được? Người hãy trông cái pháp bảo ta đây.

Tiếng nói vừa dứt, thì chàng bỗng nghe thấy có một vật gì đến vù một cái, bay thẳng đến trước mặt chàng. Thái-Anh vội vàng giơ tay đón bắt, thì té ra một cái giấy thừng rất giải tung đến, quấn chặt ngay lấy người chàng và giật mạnh một cái làm cho chàng bị ngã lăn ngay xuống. Kể đó thì thấy trận gió im lặng, lại làm cho cát bụi bỗng chốc tan sạch ngay đi, rồi thấy Thanh-diện-Nương đôi tay cầm song kiếm hơn hở bay sẵn tới nơi.

Khi tới bên chỗ Thái-Anh, Thanh-diện-Nương chập ngay song kiếm lại làm một, cầm sang tay trái, còn tay phải thì trở vào mặt Thái-Anh mà thét lên rằng :

— Thằng Kim-đại-Qua này, bây giờ mày còn có sức chống cự được bà nữa hay không? Bà phải làm cho mày biết tay bà phen này mới được.

Nói đoạn nàng liền cúi xuống, cầm đầu giây kéo Thái-Anh dậy, rồi giơ song kiếm ra toan chém.

Thái-Anh lúc đó khác nào như con cá đã sa vào lưới, chân tay bị quấn chặt cả lại, cố dùng hết sức bình sinh để cựa, cũng không thể nào mà cựa ra nổi. Chàng mở mắt trừng trừng trông thấy Thanh-diện-Nương giơ thanh kiếm lên để toan chém mình, thì tự đoán không còn tài nào tránh nổi, chàng bèn nhắm nghiền mắt lại để chờ cái chết.

Không ngờ chàng vừa nhắm mắt lại, thì thấy có tiếng kêu đến keng một cái, hình như có một vật gì đánh vào thanh kiếm của Thanh-diện-Nương. Thái-Anh giật mình mở mắt ra nom, thì quả nhiên thấy song kiếm của Thanh-diện-Nương đã rơi đi đâu mất, mà trước mặt chàng lại thêm có một người đàn ông nữa ở đâu mới đến.

Thái-Anh nhìn kỹ mặt người đàn ông thì thấy mới độ vào trạc ngoài 30 tuổi, râu ria lún phún, trên đầu đội một cái khăn xéo, mình mặc cái áo cộc rộng tay, dưới thắt cái giây lưng phủ ra ngoài áo, hai chân đi đôi giày ống rất cao, ống quần thì luồn cả vào trong ống giày. Bấy giờ thấy Thanh-diện-Nương ra dáng hăm hăm tức giận, hỏi người đàn ông kia rằng:

— Anh là người ở đâu? Ai cho anh tới sơn-trại này mà can thiệp tới công việc của tôi? Muốn sống anh phải lui ngay, không thì rồi anh sẽ biết!

Người đàn ông kia nghe nói, vẻ mặt ung-dung cười khi khi mà đáp lên rằng:

— Ta đây là Kim-đại-Qua, nhà chị không biết hay sao? Ta đã mấy phen đến đây, đều có để lưu-giản ở lại, tưởng rằng nhà chị đã biết ta rồi...

Thanh-diện-Nương nghe dứt lời thì nét mặt bỗng biến hẳn đi thét to lên rằng:

— Té ra nhà ngươi chính là Kim-đại-Qua, ngày nay ngươi tới đây là định nộp xác cho ta hay sao? Mấy lần trước ngươi đã đến đây quấy nhiễu, lần thì ngươi cướp mất người yêu của ta, rồi để tên lại, lần thì ngươi phá hoại công việc của ta mà cũng không thò ra mặt. Vậy ngày nay ngươi đã đến đây, thực là một dịp may mắn cho ta vô hạn. Nhà ngươi có giỏi, hãy thử đấu với ta mấy hiệp xem sao. Những lối đánh trộm bất thần như ban nãy, không phải là tay hảo-hán anh-hùng, không khi nào mà ta chịu phục...

Kim-đại-Qua lại cười ha hả mà nói:

— Ta biết nhà chị tài giỏi lắm rồi! Hôm nay đáng lẽ ta cũng không ra mặt làm chi, nhưng nhân qua đây thấy một người anh em bạn trai bị ngươi bắt nạt, cho nên ta phải ra mặt mà thôi. Vậy nhà ngươi có tài nghệ gì, thì ngươi hãy rở ra trước, để ta coi thử ra sao.

Thanh-diện-Nương nghe nói, lẳng lẳng không thềm đáp lại, nét mặt ra dáng căm tức vô cùng, bèn rút ngay cây Thất-bảo-trâm cầm ở trên đầu ném thẳng sang mặt Đại-Qua mà nói lên rằng:

— Nhà ngươi hãy trông pháp-bảo của ta đây...

Kim-đại-Qua thấy thế cũng không chạy tránh, chỉ sẽ quay đầu đi một tý, thì cây Thất-bảo-thoa đã cài ngay vào đầu cái khăn xéo của chàng, tựa như một người soi gương cài vào rất là chỉnh-đốn.

Nguyên thất-bảo-thoa là một thứ võ nghệ biệt tài của Thanh-diện-Nương dùng để đối phó với những tay kinh-dịch. Thất-bảo-thoa nguyên có bảy cành, làm bằng một thứ thép sắt tằm thuốc lâu năm, hễ dính vào người, dù không chảy máu nhưng trong 7 hôm cũng khó lòng mà toàn được tính mệnh. Hồi mười năm trước đây, Thanh-diện-Nương đi sang hành kiếp ở đất Thiểm-Tây bị mấy tay hảo-hán đuổi theo, nàng đã dùng mất bốn chiếc giết được 4 người, hiện nay chỉ còn ba chiếc cài ở trên đầu, trừ phi lúc nào vạn bất đắc dĩ thì nàng mới chịu gỡ ra.

Hôm ấy vì nàng đương sắp chém Kỳ-thái-Anh thì bị Kim-đại-Qua ở đầu lằn đến, cầm một viên đá con con sẽ ném một cái làm cho song kiếm của nàng tung bật ngay đi. Nhân thế nàng cũng có ý căm tức trong bụng, vả biết Đại-Qua cũng không phải là bậc tầm thường, nên nàng phải dùng Thất-bảo-thoa mà đánh ngay lập tức.

Bất đồ cây thoa thứ nhất bị Kim-đại-Qua ung dung cho cắm vào khăn, khiến cho nàng lại càng tức tối hăng hái thêm lên. Nàng liền rút ngay cây thoa thứ nhì, rồi đến cây thoa thứ ba phóng tiếp theo luôn, định để cho Đại-Qua trở mình không kịp, thế nào cũng bị nguy nan.

Nào hay đầu Kim-đại-Qua không phải là tay tầm thường mà để cho Thanh-diện-Nương bắt nạt được. Chàng thấy cây thoa thứ nhất đã bắt được rồi, thì trong bụng đoán chắc thế nào Thanh-diện-Nương cũng phóng thêm ra nữa. Chàng liền ung dung giơ tay lên để đón, thì quả nhiên hai cây thoa sau lại phóng tiếp ngay ra, rồi lần lượt nhau đều bị kẹp vào khe tay chàng tất cả.

Sau khi bắt được ba mũi thoa rồi, Kim-đại-Qua lại cười mà hỏi Thanh-diện-Nương :

— Kỹ-thuật của nhà chị có thể thôi, hay còn ngón gì hơn nữa, thì chị giở hết ra xem ?

Thanh-diện-Nương nghe nói, tức giận không sao chịu được, hăm hăm chạy xông ngay đến, múa hai tay quyền để đánh Đại-Qua. Đại-Qua coi như là đùa bỡn, để mặc cho Thanh-diện-Nương lăn sả vào đánh không thèm tránh đỡ chi cả. Thanh-diện-Nương hăng hái cầu kinh, giơ tay quyền đâm ngay một cái nhắm chính vào mặt Đại-Qua. Thì liền thấy có một tiếng đến bình nổi lên, tựa như đâm vào một cái bọc bông chi đó, làm cho tay nàng bắn mạnh một cái trở lại, rồi nàng cũng bị ngã theo.

Bấy giờ thấy Đại-Qua cười ha hả lên, trở vào mặt Thanh-diện-Nương mà nói lên rằng :

— Con nữ-tặc này, 15 năm trước đây ngươi đã giết một người họ Kim là anh em của ta ở bên Giang-bắc, ngươi có còn

nhớ hay không? Ngày nay ta dò thám tin tức mãi mãi mới biết người lần-khuất ở đây, chứ đâu có phải là ngẫu nhiên mà gặp! Vậy ta bảo trước cho người biết, ta gặp người hôm nay là cốt báo-thù cho anh em ta ngày trước, dù người có chết cũng không nên oán-hận ta chi...

Nói dứt lời, thì thấy cái tay của Thanh-diện-Nương đã vù vù sừng lên to bằng cái chĩnh, mà người thì mất hẳn máu đi, hai mắt nhắm nghiền, miệng thì hơi thở rên rĩ như người sắp chết đến nơi.

Kim-đại-Qua bỏ mặc Thanh-diện-Nương ở đó, rồi quay sang cởi giây trời cho Kỳ-thái-Anh mà bảo chàng rằng :

— Hôm nay cũng là may mà người anh em gặp tôi, chứ không thì khó lòng mà tránh khỏi cái tay nó được. Cái giây nó trời người anh em đây, tức là một thứ « Mộc-ma-thăng » của phái Hồng-liên, nó cốt luyện ra để bắt người ta ở quãng xa hàng vài trăm dặm. Dù người tài giỏi đến đâu mà đã bị Mộc-ma-thăng quấn phải, thì tất là cũng bị tóm bắt được ngay. Nhưng thôi, cũng là cái số của Thanh-diện-Nương hôm nay đã tận, cho nên mới gặp tay tôi mà người anh em mới thoát thân đi được. Vậy người anh em nên trở dậy mà tránh đi mau, kẻo tông-chi của nó biết tới, thì lại lời thôi nguy-hiểm đến nơi.

Kỳ-thái-Anh được cởi trời ra, vội vàng dắt thanh kiếm vào trong bọc, rồi cúi rạp xuống lạy tạ Kim-đại-Qua và định thăm hỏi đầu đuôi.

Kim-đại-Qua thấy vậy gạt đi mà rằng :

— Thôi, người anh em bắt-tắt lời thôi thêm phiền... Chỗ này là chỗ nguy-hiểm, chính tôi cũng không dám đứng lâu. Vì người sư-phụ của Thanh-diện-Nương ở núi Tử-dương bên kia có thể trông xa 5000 dặm vả lại có phép biến hóa, chỉ trong chốc lát là ở đâu cũng đến được ngay. Vậy người anh em phải đi mau đi mới được...

Nói dứt lời, thì Kim-đại-Qua nhẩy vót lên ngọn cây rồi vụt biến đi mất. Kỳ-thái-Anh cũng không dám đứng lại nữa, bèn

cầm đầu quay ra phăm phăm đi về thành phố Quảng-xương định đến chỗ trọ để hỏi Phùng-thiết-Hán xem có thấy tin tức gì không ?

Về phần Thiết-Hán, khi cùng Thái-Anh chia tay đôi ngã, một mình chàng bay qua thành phố Quảng-xương đi thẳng ra phía đông, phía nam để dò xét. Chàng đi đến đâu cũng dùng sức mắt Thiên-lý-nhơn, xem xét hết cả các vùng, nhưng thủy chung không thấy tăm hơi Kỳ-thái-Viên và Kỳ-nguyệt-Nga ở đâu.

Chàng tìm tòi quanh quẩn giờ lâu, đã ra khỏi địa hạt Quảng-xương chừng ngót ngàn dặm đường, mà rút cục cũng không ăn thua chi cả. Chàng nghĩ chừng tìm mãi cũng là vô-ích mà trời thì sắp sáng đến nơi, bèn vội vội vàng vàng bay thẳng về thành Quảng-xương.

Khi về tới chỗ trọ, chàng vừa mới hạ chân xuống sân thì trời đã sáng tỏ, mà người ở trong khách-sạn cũng đều đã dậy tất cả. Phùng-thiết-Hán đi vào trong phòng ngủ thì cánh cửa phòng vẫn còn khép nguyên, mà nom đến Kỳ-thái-Anh cũng chưa thấy về. Thiết-Hán lấy làm quái lạ, cho là Thái-Anh hoặc thấy cha chị ở đâu mà phải ra sức đánh cứu cho nên chưa về được đó. Chàng nhân dùng mắt thiên-lý, quay thẳng sang phía Tây, Bắc để nhìn, thì xa xa thấy cách chừng 3, 4 trăm dặm đường, hình như có một tòa trang-trại ở giữa khu rừng, mà Thái-Anh thì đương mắc nạn.

Thiết-Hán có ý hoảng-hốt kinh-sợ, vội vàng quay ra tỉnh trả tiền hàng rồi bảo chủ hàng rằng :

— Tôi có việc cần phải đi, một lát tôi lại về ngay. Mấy người bà con của tôi hiện còn ngủ ở trong hai phòng đó, xin cứ để lặng yên cho người ta ngủ, lúc nào tôi về, tôi sẽ đánh thức.

Chủ hàng không hiểu ý tứ ra sao cũng phải nhận lời và dặn người nhà không được động đến hai gian phòng đó. Bấy giờ Phùng-thiết-Hán quay ra ngoài thành Quảng-xương đi thẳng về phía Đông-bắc, nhưng vì đương lúc ban ngày chàng không dám dùng phép phi-hành, nên phải xăm xăm theo con đường cái để đi.

Chàng tuy đi bộ, nhưng cách bộ pháp của chàng luyện tập khác thường, cho nên bước đi cũng nhanh gấp năm gấp mười người khác.

Chàng đi hồi lâu ước chừng vào khoảng nửa buổi thì đã tới được nửa đường. Chàng vì nóng lòng sốt ruột, cố chăm chăm bước mau tới nơi để cứu Kỳ-thái-Anh, không kịp trông đến trên đường có ai đi lại hay không.

Chẳng dè đương khi vùn vụt bước đi, thì bỗng có một người ở phía đằng trước đi lại, đôi bên cùng vô ý không trông thấy nhau, chạm trán vào nhau đến bốp một cái, làm cho Phùng-thiết-Hán suýt ngã ngửa ra. Thiết-Hán vội gượng đứng lại, nổi giận dùng dùng hét mắng người kia và toan giơ tay lên đánh.

Khi chàng ngẩng lên trông thì bất giác giật mình mà hỏi lên rằng:

— Chết nỗi, Tiết-lão-ca đi đâu mà lại lờ phờ đến đây? Tiểu đệ tưởng là người nào, đã trót lỡ lời xin lão-ca tha thứ lỗi cho.

Người kia ra dáng giả vờ nhìn vào mặt Phùng-thiết-Hán rồi nói:

— À, ra Phùng-lão-đệ đấy à? Chứ lão-đệ đi đâu mà hất-hơ hất hải như thế?

Phùng-thiết-Hán bèn đem truyện mình định đi cứu Kỳ-thái-Anh, thuật lại cho người họ Tiết nghe. Người kia nghe đoạn, cười nhạt mà bảo Phùng-thiết-Hán rằng:

— Thế ra bây giờ lão-đệ lại là một bậc chính-đỉnh lương-thiện rồi sao? Tôi ngu dại không biết, chắc rằng lão-đệ cũng chẳng chấp tôi chi...

Phùng-thiết-Hán thấy người kia nói mát mẻ như vậy, thì có ý ngạc nhiên mà hỏi lên rằng:

— Tiết-phi-Diêu lão-huynh, đệ với lão-huynh lâu nay mới gặp mặt nhau, đệ có điều gì chềch-lệch mà lão-huynh lại nói những câu buồn cười như thế?

Tiết-phi-Diêu cười nhạt mà rằng:

— Tôi bây giờ là thằng già nua ngu xuẩn, dẫu trước có cùng nhau cùng học một môn, nhưng bây giờ bì với lão-đệ sao được! Chẳng có thể mà lão-đệ lại phải bỏ lìa tông-giáo để đi theo đòi người khác; Chắc là trong bụng lão-đệ coi giáo-chủ cũng chẳng ra gì, huống hồ như hạng tôi đây! Vừa rồi ở hạt Nam-thành và hạt Kiến-xương, lão-đệ đã làm ra bao việc động-địa kinh-thiên, khiến cho giáo-chủ nghe thấy cũng phải giật mình khiếp phục mà vội sai tôi đi tìm, lão-đệ có biết hay không?

Nói đoạn liền thò tay vào bọc, lấy một cái túi con con giơ ra đưa Phùng-thiết-Hán mà bảo rằng:

— Đây là thứ quà báu của giáo-chủ đưa tặng lão-đệ đây, lão-đệ thu nhận lấy cho...

Nguyên kỷ-luật trong phái Hồng-liên xưa nay rất là nghiêm-ngặt. Những người đã chịu phép tu-hành mà theo giáo-chủ, thì bắt đầu tất phải tuyên-thệ ở trước mặt giáo-chủ, hễ khi nào thiện-tiện bỏ tông-giáo mà theo đạo khác, thì giáo-chủ có quyền bắt chết được ngay.

Phùng-thiết-Hán tuy bấy lâu ở xa giáo-chủ, song công việc của chàng, nhất cử, nhất động giáo-chủ đều có lưu-tâm biết đến, mà thường săn sóc luôn luôn. Hôm mới đây Phùng-thiết-Hán gặp La-chân-Nhân hứa với Chân-nhân sẽ xin cải tà quy chính, thì giáo-chủ Hồng-liên cũng điều biết cả. Bởi thế giáo-chủ bèn sai Tiết-phi-Diêu đi tìm Thiết-Hán mà dỗ dành trở lại, bằng không thì phải giết ngay. Cái túi pháp-bảo ấy nguyên là một khối hồng-hỏa con con của giáo-chủ Hồng-liên tu luyện, cốt để sai đi đốt chết người nào, thì sau khi ném vào người ấy là khối hồng-hỏa tắt nổ bùng ngay ra, làm cho người ấy mê man bất tỉnh rồi dần dần cháy hết ruột gan tim phổi mà bị chết ngay.

Hôm ấy Tiết-phi-Diêu cũng đã trông thấy Phùng-thiết-Hán đi con đường đó, nhưng chàng còn giả vờ làm như bất tỉnh linh bất gặp, đem lời hỏi thăm họ Phùng và đưa hồng-hỏa ra dọa để xem họ Phùng có biết hối lại hay không?

(Xem tiếp số 15)

Imp. Trung-Bac Tân-Van, 61-63, rue du Coton, Hanoi

Certificat conforme au Traité de 1904
Hanoi le 4 septembre 1932
Khánh